

[Finansministeren]

ministeren skulle have udtalt, at Danmarks kreditværdighed svarede til, det var vist Argentinas. Hvis det var korrekt, indrømmer jeg, at så så det også meget, meget sort ud. Jeg tror nu ikke, det var det, økonomiministeren sagde ved den lejlighed. Jeg tror, økonomiministeren refererede den realitet, at vi her og dér af folk, som måske ved lovlig lidt om danske forhold, bliver sat i samme bås som en række af de lande, der i øjeblikket har virkelig store gældsproblemer, og det får mig til at svare på spørgsmålet om, hvordan vores kreditværdighed er.

Vores kreditværdighed er god sammenlignet med mange, mange andre landes, men jeg tror ikke, nogen vil bestride, at vores kreditværdighed er blevet forringet i de senere år. Det kommer til udtryk på forskellig måde. Det skal jeg ikke gå for meget i dybden med, men der har da naturligvis været en voksende skepsis over for, om Danmark var i stand til at løse sine problemer på fornuftig vis. Det har vi også set komme til udtryk her på det sidste gennem de gentagne forventninger om, at den danske krone alligevel nok til allersidst ville blive devalueret. Vi har også kunnet læse og høre om, at man fra selv anerkendte internationale kreditvurderingsinstitutioner er begyndt at sætte spørgsmålstegn ved vores kreditværdighed. Det er et problem, som regeringer derfor ikke kan lade ligge, og jeg synes, det er forkert, hvis man prøver at benægte dets eksistens. Det har i hvert fald for regeringen været et medvirkende argument for at fremlægge de forslag til en samlet økonomisk politik, som folketetinget behandler i øjeblikket.

Men vores kreditværdighed er stadig god sammenlignet med de fleste andre landes. Derfor har vi også mulighed for at gennemføre den lånoptagelse, som vi har planlagt, men jeg synes altså, der er grund til, når fru Ingerlise Koefoed rejser spørgsmålet, at understrege, at vores kreditværdighed er ved at komme i fare, og at der derfor må være en fælles forpligtelse til at rette op på det forhold.

Regeringen har i øvrigt også fået en lang, lang række reaktioner fra udlandet på de forslag, vi har lagt frem, og de har været fuldkommen enstemmige. De har været meget, meget positive og har givet udtryk for, at hvis den danske regering med et flertal i folketetinget ville betrede den vej, regeringen har

forslået, ville Danmarks kreditværdighedsproblemer også blive betydelig mindre.

Så rejste både fru Ingerlise Koefoed og hr. Askjær Jørgensen spørgsmålet om det høje danske renteniveau og spurgte, om det fortsat var rimeligt at holde det oppe, og om det var rimeligt, at man på den måde tvang private virksomheder til at optage udlandslån.

Nu kan man jo altid drøfte, hvad der er rimeligt. Det, der er spørgsmålet nu, er, om det virker. Det må man nok sige at det ikke gør i noget særligt omfang. Mængden af private udlandslån er gået stærkt ned i det sidste par år. Det betyder, at staten i stadig større omfang er den part, som skal gå ud på det internationale kapitalmarked for at optage lån til dækning af underskuddet på betalingsbalancen.

Når det er gået sådan, hænger det sammen med flere ting, men der er jo ingen grund til at skjule, at de gentagne danske kronekursjusteringer har gjort mange virksomheder mere forsigtige. De kan godt på det udenlandske kapitalmarked opnå et lån til en lavere rente, men nogle har gjort meget, meget sørgelige erfaringer. Det gælder både meget store virksomheder og mange mindre virksomheder. Det, som så ud til at være en fin forretning, da de optog lånet, er smuldret væk, fordi den valuta, de har optaget lånet i, i det efterfølgende år er blevet opskrevet i forhold til den danske krone med måske både 10, 15 og 20 pct. og for en enkelt valutas vedkommende endnu højere procenttal.

Derfor er virksomhederne blevet forskrækkede, og derfor lægger regeringen også vægt på at få skabt stabilitet omkring den danske valutakurspolitik, omkring den danske krone. Det er en af forudsætningerne for at få det danske renteniveau ned og for at få virksomhederne til trods alt at optage lån i udlandet. Jeg synes, det ville være forkert at sige, at de private virksomheder ikke må optage lån. Det skal de have lov til. Det ville i øvrigt også være EF-stridigt, hvis vi forbød dem at gøre det, og ud fra et, skal vi sige strengt økonomisk synspunkt vil det også nok være hensigtsmæssigt, hvis de private virksomheder genoptager deres låntagning i udlandet, fordi det vil aflaste staten.

Det er en meget stor opgave for den danske stat hvert eneste år at skulle gå ud på det internationale kapitalmarked og optage udenlandske statslån i den størrelsesorden, vi